

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., ve věci

žalobce: A. A. M. A. E.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
 sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, č. j. OAM-2191-21/ZR-2019,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto ve věci platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce jakožto rodinného příslušníka občana EU tak, že I. povolení k trvalému pobytu se podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ruší, a II. dle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců se cizinci stanovuje lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že cizinec byl opakovaně v ČR pravomocně odsouzen, a to celkem ve dvou případech, kdy mu byly uloženy podmíněné tresty odnětí svobody. Z uvedeného vyplývá, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Závažné narušení veřejného pořádku spatřuje žalovaný zejména v charakteru spáchané trestné činnosti a počtu spáchaných trestných činů. V obou případech se žalobce dopustil násilí proti jiným osobám, kterým vyhrožoval usmrcením. V obou případech použil zbraň (nůž), kdy jen shodou okolností nedošlo k závažnějšímu nebo fatálnímu poškození napadených. Cizinec se trestné činnosti dopouštěl i přes předchozí odsouzení a uložený trest, a i proto mu soud dříve uložený podmíněný trest odnětí svobody změnil na nepodmíněný. Žalovaný má za to, že opakované páchaní trestné činnosti je nutné považovat za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak svým jednáním splnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Chování žalobce lze podle něj vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Žalovaný rovněž neshledal, že by rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce. Zdůraznil, že zrušením povolení k trvalému pobytu není žalobci zakázán další pobyt v ČR, pouze je mu odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec získat. Skutečnost, že je cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu, mu nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť ne tak výhodného. Žalovaný dále uvedl, že ani určité zhoršení ekonomické a sociální situace v případě jeho návratu do země původu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a který by zakládal nepřiměřenost rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce se domnívá, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Trestné činy, pro které byl podmíněně odsouzen, podle jeho názoru nepředstavují závažné ohrožení veřejného pořádku, od spáchaní posledního trestného činu žalobce vede řádný život a dodržuje podmínky podmíněného odsouzení. Žalobce má za to, že výhradu veřejného pořádku lze aplikovat pouze v případech existence „*skutečného, aktuálně dostatečně vážného ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti*“. Žalobce v současné době nepředstavuje žádnou aktuální skutečnou hrozbu pro zájmy společnosti.
5. Žalobce má dále za to, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije v ČR téměř 10 let, má zde přátele a kamarády, zaměstnání, kterým si vydělává na živobytí, a se zemí původu má již zpřetrhané vazby. Za zcela nepodložený považuje závěr žalovaného, že žalobce může získat jiné pobytové oprávnění než povolení k trvalému pobytu. Žalobce má za to, že nesplnění podmínky trestní zachovalosti a záznam v evidenci správního orgánu o zrušení pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku vylučují možnost upravit si pobyt podle jakéhokoli jiného pobytového oprávnění.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce byl na území ČR v posledních třech letech opakovaně pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslné trestné činnosti – v prvním případě pro spáchání přečinu výtržnictví, ve druhém případě pro spáchání zvlášť závažného zločinu těžké ublížení na zdraví ve stadiu pokusu, v obou případech mu byly uloženy podmíněné tresty. Vzhledem k tomu, že žalobce se násilného chování dopustil opakovaně, soud mu původně uložený podmíněný trest změnil na nepodmíněný trest odnětí svobody, který žalobce vykonal ve věznici s ostrahou. K námitce, že od spáchání posledního trestného činu žalobce vede řádný život a v současné době nepředstavuje žádnou aktuální skutečnou hrozbu pro zájmy společnosti, žalovaný uvedl, že žalobce se v době podmíněného odsouzení znovu dopustil úmyslné trestné činnosti, navíc se jednalo o daleko závažnější trestnou činnost než v prvním případě. Žalovaný tak nemá žádné záruky do budoucna, že se žalobce nedopustí závažného narušování veřejného pořádku. Žalobce se v současné době nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, na žalobce tedy nelze hledět jako na osvědčeného. K námitce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že manželství žalobce bylo bezdětné a toto bylo rozvedeno. Žalovaný kromě bývalé manželky nezjistil existenci žádných dalších osob žijících na území ČR, které by byly k žalobci v rodinném vztahu, nebo byly na jeho přítomnosti na území jakkoli závislé. Jelikož ani žalobce v průběhu řízení nedoložil existenci žádných blízkých osob, nemohl se žalovaný k případným rodinným a soukromým vazbám vyjádřit. K namítané nemožnosti získat jiné pobytové oprávnění žalovaný uvedl, že zrušení platnosti povolení pobytu není trestem vyhoštění, jelikož cizinci není vysloven zákaz pobytu. Žalovaný nepopírá, že bezprostředně po zrušení trvalého pobytu je šance žalobce na získání nového pobytového oprávnění velmi malá, s ohledem na záznam v rejstříku trestů, avšak to neznamená, že nové pobytové oprávnění žalobce získat nemůže. Pokud žalobce dosáhne výmazu z rejstříku trestů a zahlázení odsouzení, nebude mu nic bránit v tom, aby znovu požádal o povolení k trvalému pobytu. Závěrem žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci bylo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu doručeno dne 28. 2. 2020, nikoliv dne 29. 2. 2020, jak nesprávně žalobce uvedl v žalobě. Dle názoru žalovaného byla žaloba podána opožděně, neboť byla podána dne 31. 3. 2020, tedy jeden den po uplynutí lhůty k podání žaloby, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout.
7. Podle názoru žalovaného bylo jeho rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce setrval na podané žalobě. Uvedl, že si je vědom trestných činů, které spáchal a za které byl pravomocně odsouzen. Neznamená to ovšem, že s celým soudním řízením a výší trestů souhlasí.

IV. Ústní jednání

9. Při ústním jednání konaném dne 21. 7. 2020 žalovaný navázal na své písemné vyjádření k žalobě, přičemž odkázal na jeho obsah, stejně jako na obsah napadeného rozhodnutí. Žalobce se jednání nezúčastnil.

V. Posouzení věci soudem

10. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušuje veřejným pořádek.
12. Předně se soud zabýval otázkou včasnosti žaloby, kterou žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil. Žalovaný namítal, že žaloba byla podána opožděně, neboť byla podána k soudu dne 31. 3. 2020, tedy jeden den po uplynutí zákonné lhůty.
13. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.
14. Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
15. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.
16. Ze správního a soudního spisu soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 28. 2. 2020. Vzhledem k tomu, že poslední den třicetidenní lhůty pro podání žaloby připadl na neděli 29. 3. 2020, bylo posledním dnem lhůty pro podání žaloby pondělí 30. 3. 2020. Žaloba sice byla dle podacího razítka soudu doručena dne 31. 3. 2020, tedy jeden den po uplynutí lhůty, z obálky je však zřejmé, že žaloba byla již dne 30. 3. 2020 předána k poštovní přepravě. Jelikož lhůta pro podání žaloby je zachována, pokud je podání v poslední den lhůty zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, lze konstatovat, že žaloba byla podána včas.
17. Žalobce namítal, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož od spáchání posledního trestného činu vede řádný život a v současné době nepředstavuje žádnou aktuální hrozbu pro zájmy společnosti. Této námitce soud nepřisvědčil.
18. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
19. Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz), na něž lze odkázat. Rozšířený senát konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. [...] Narušením

veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Veřejný pořádek je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Byť v citovaném usnesení se zabýval Nejvyšší správní soud výkladem tohoto pojmu ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud závěry zde obsažené za přiměřeně použitelné i v projednávané věci, neboť nespatřuje racionální důvod pro to, aby stejné právní pojmy (užité navíc ve stejném zákoně, v normách sledujících stejné cíle) byly vykládány různým způsobem. To zcela jistě neznamená, že závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, lze zcela bez dalšího přebírat v případě žalobce při výkladu § 87l odst. 1 písm. a) citované normy, nýbrž je třeba přihlížet k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Těmto požadavkům správní orgán dostal.

20. Konkrétně ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud k otázce posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publikovaném pod č. 2882/2013 Sb. NSS, v němž dospěl k právnímu názoru, že pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. V předmětném rozsudku se dále uvádí, že *„[j]e třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení brozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“*
21. Soud neshledal, že by žalovaný při posouzení otázky naplnění podmínky narušení veřejného pořádku z intencí shora citované judikatury vybočil. Bylo namíste zkoumat, zda jednání žalobce bylo skutečné, osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zrušení povolení k trvalému pobytu, těmito kritérii se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Závažné narušení veřejného pořádku bylo v daném případě spatřováno v opakovaném páčání úmyslné trestné činnosti na území České republiky, konkrétně ve spáchání přečinu výtržnictví dne 9. 7. 2017 a zvláště závažného zločinu těžké ublížení na zdraví ve stadiu pokusu dne 7. 9. 2018. Za uvedenou trestnou činnost byl žalobce v prvním případě odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na jeden a půl roku, přičemž tento trest mu byl pozdějším rozhodnutím soudu změněn na trest nepodmíněný se zařazením do věznice s ostrahou. Ve druhém případě byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na 5 let.
22. Z uvedeného je zřejmé, že se žalobce po dobu svého pobytu v posledních třech letech, tj. v relativně krátké době před vydáním napadeného rozhodnutí opakovaně dopouštěl úmyslné trestné činnosti, přičemž v obou případech šlo o násilnou trestnou činnost proti jiným

osobám, za použití zbraně (nože). Žalobce se trestné činnosti dopustil i přes předchozí odsouzení, pročez mu byl dříve uložený podmíněný trest odnětí svobody přeměněn na trest nepodmíněný. Předchozí odsouzení tedy zjevně na žalobce nemělo potřebný výchovný účinek.

23. Soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že shora vymezené jednání žalobce představuje závažné narušení veřejného pořádku a současně byla splněna i podmínka, že se jedná o nebezpečí aktuální. Jak bylo uvedeno, žalobce se násilné úmyslné trestné činnosti znovu dopustil i v době podmíněného odsouzení za předchozí trestnou činnost, navíc se v druhém případě jednalo o závažnější trestný čin než v případě prvního odsouzení. Pokud žalobce argumentuje tím, že od spáchání posledního trestného činu vede řádný život, je třeba zdůraznit, že po převážnou část doby od spáchání druhého trestného činu (7. 9. 2018) do vydání rozhodnutí se žalobce nacházel ve výkonu vazby (v období od 7. 9. 2018 do 9. 5. 2019), resp. ve výkonu trestu odnětí svobody (od 7. 10. 2019 do 5. 2. 2020); na svobodě tedy pobýval pouze několik měsíců. Z opisu rejstříku trestů navíc vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v době trvání zkušební doby podmíněného odsouzení rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 4 T 161/2018 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 7 To 158/2019. Uvedeným rozsudkem byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem na zkušební dobu pěti let, konec zkušební doby byl stanoven na den 9. 5. 2024. Na žalobce tak v žádném případě nelze pohlížet jako na osvědčeného. Žalobce v současnosti neskládá žádné záruky do budoucna, že se svým jednáním znovu nedopustí závažného narušení veřejného pořádku. Nelze tak přisvědčit jeho tvrzení, že aktuálně nepředstavuje žádnou hrozbu pro společnost.
24. Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečného zdůvodnění ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zabýval relativně podrobně na str. 4 – 7. Posoudil všechny okolnosti případu a vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce dospěl k závěru, že v daném případě převážil veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nad zájmem na ochraně rodinných a soukromých vztahů. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 14. 2. 2012 za účelem sloučení se svojí bývalou manželkou, paní M. Š., toto manželství však bylo bezdětné a dne 11. 7. 2017 bylo rozvedeno. Kromě bývalé manželky žalovaný nezjistil existenci žádných dalších osob žijících na území České republiky, které by byly k žalobci v rodinném či jiném blízkém vztahu. Žalovaný konstatoval, že s ohledem na uvedené rodinné vazby je napadené rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života zcela přiměřené. Žalovaný nepovažoval za důvod, proč by mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce ani déle trvající pobyt žalobce na území České republiky. Konstatoval, že jednání žalobce nesvědčí o jeho řádné integraci do české společnosti. Pokud žalobce opakovaně narušoval závažným způsobem veřejný pořádek, musel počítat s tím, že mu může být odebráno povolení k trvalému pobytu. Žalovaný neshledal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani z ekonomického hlediska. Jak uvedl, ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace v případě jeho návratu do země původu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí.
26. Takovéto zdůvodnění přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostačující. V porovnání se shora

uvedenými skutečnostmi stran jeho protiprávního jednání, za které byl opakovaně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, nelze zásah napadeného rozhodnutí považovat za nepřiměřený. Samotný dlouhodobý pobyt na území České republiky a z něj plynoucí sociální či pracovní vazby nemůže znamenat rezignaci na respekt k právnímu řádu České republiky, kterou žalobce svým jednáním prokázal. Nad zásahem do soukromého a rodinného života žalobce převažuje vysoká nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek a v takové situaci převáží zájem většinové společnosti na ochranu veřejného pořádku nad zájmem jednotlivce.

27. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Žalobce sice namítal nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neuvedl však žádné správním orgánem nezohledněné skutečnosti, které by mohly mít na posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života vliv. Stejně tak nedoložil existenci žádných jemu blízkých osob. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se všemi žalobcem uvedenými skutečnostmi zabýval, žádnou z nich však neshledal jako důvod, pro který by napadeným rozhodnutím mělo být nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života žalobce.
28. Neobstojí ani námitka žalobce, že závěr žalovaného o možnosti získat jiné pobytové oprávnění je zcela nepodložený. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobci zakázán další pobyt na území, ale bylo mu pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v České republice získat. Na rozdíl od vyhoštění, které je kromě povinnosti vycestovat z území spojeno se zákazem pobytu a s nemožností v době platnosti tohoto opatření získat oprávnění k pobytu na území České republiky, zrušení povolení k trvalému pobytu má za následek pouze ztrátu daného pobytového titulu, resp. nutnost opustit území. Žalobci tak zůstala zachována možnost si po zrušení povolení k trvalému pobytu požádat o jiné pobytové oprávnění, popř. má možnost přicestovat do České republiky na krátkodobé vízum. Soud nepopírá, že minimálně po určitou dobu je s ohledem na záznam v rejstříku trestů šance žalobce na získání nového pobytového oprávnění velmi malá, tato možnost však není zcela vyloučena. Ani skutečnost, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu narušování veřejného pořádku, neznamená, že v případě žádosti o jiný druh pobytového oprávnění mu nemůže být vyhověno, jelikož v případě každé žádosti se individuálně posuzuje přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný kromě toho v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí nebude nepřiměřené ani za předpokladu, že po zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce žádné další pobytové oprávnění nezíská. Zdůraznil, že žalobce si zásah do soukromého a rodinného života přivodil sám svým úmyslným protiprávním jednáním, je tedy na něm, aby nesl následky tohoto jednání. I s tímto odůvodněním se soud ztotožnil.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. července 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu